

LBRIS | We know
books

Theodor Damian

A SOSIT CLIPA

LIMES
2025

Suntem litere	4
Din slavă în slavă	7
Visează-te înger	11
Ieșirea din imperfect.....	13
Sensul literei	14
Om sau înger.....	15
La atingere	16
Nu mai putem.....	17
Logica morții.....	19
Și lupii vorbesc.....	20
Îngerii albaștri	21
Ca un înger bolnav.....	23
Proba de foc	24
Pe drum	25
Din tăcere.....	26
Printre îngeri bătrânul.....	27
Metafizica	28
Proorocul	30
Omenia	31
Lumina.....	33
Măsura dragostei	34
Dinspre cine ești	35
Altă dată.....	36
Ora et labora	38

Cuvântul ca pustia	39
Când flacăra	40
Clipa și timpul.....	41
Martiriu	42
Peste Germering, luna	43
Peștera	45
De ce	47
Peste Germering	48
Spre o altă genune	50
În peșteră I.....	51
În peșteră II	52
Dies illa	53
Lângă vameș	54
Undeva.....	55
Piatra	56
Un pumn de lumină.....	57
Fundul adâncului.....	58
Cât ți s-a cuvenit	59
Cain și Caiafa	60
Așa tremură	61
Adâncul de sus	62
Acesta este trupul meu	63
Oricât de illogic.....	64
În templu	65

Logosul, Logosul	66
Ieșirea din chip	69
A sosit clipa.....	70
Alte cuvinte	71
Ai fost acolo	72
Unde sunt	73
Chemarea morții.....	74
În strămutare.....	75
În plecare	76
De frică.....	77
Descartes	79
Deleuzianisme	81
Risipire	83
Ipotești.....	85
Săraca limbă română.....	87
Repere bio-bibliografice.....	91

Din slavă în slavă

Lumea
ca o foaie de hârtie
pe care scriem
și scriem
și scriem
neobservând că fiecare
rând
sfârșește pe masa de scris
și de acolo
în aerul dens
din dreapta mâinii
ca și cum dreapta este
direcția cu singurul sens

și totuși cândva
ne întoarcem la stânga
pentru rândul următor
dar între timp
a trecut o viață
un veac
un eon
nu realizezi
doar trăiești
într-un nesfârșit turbion
și totul rămâne scris
în cartea vieții
în cartea timpului
în cartea destinului
la care accesul este
strict interzis

Universuri se scurg
precum ploaia
printre burlane și uluce
foaia ta de hârtie
e acolo
poți s-o împătorești
să faci din ea
un turculeț
o corabie
o cruce
și tu ești acolo
în fiecare cuvânt scris
pe hârtie
pe masă
în aerul dens
ca în căldura confortului
de acasă

Tu ești cuvânt
destinat veșniciei
toată viața ta este-n acel univers
și întreg universul
în propria-ți viață
singurul mod în care
existența are un sens

Cuvântul nu moare
dacă numai un singur om
l-a citit
din foaia ta de hârtie
de pe masa de scris
sau poate prin aerul dens
s-a făcut auzit

Cuvântul nu moare
pentru că litera zice
iar spațiul dintre litere
tace
tu trăiești în zicere
și totodată-n tăcere
existență la mijloc
în intervalul
dintre moarte și înviere
dar numai atunci
când moartea e prag
așa cum le spune Pavel
atenienilor în Areopag
numai atunci când
țipătul dintâi
de la naștere
devine șoaptă la urmă
apoi intră-n tăcerea
dintre literele
cuvântului tău
și treci așa
din literă în tăcere
și din tăcere
în litera cealaltă
fiecare existență
pe firul veșniciei
o haltă

O veșnicie
nu în care mergi
pe orizontală
ci în care urci
din slavă în slavă
nu mai există piedici
nici motiv de zăbavă

când și litera
și tăcerea
fiecare pe rând
și deodată amândouă
tu însuși
ai devenit rugă și imn
cântând Domnului
cântare nouă

Visează-te înger

Ce înseamnă să fii
doar cu puțin mai jos
față de îngeri
să tremuri
de frica măririi
cum vântul în șoaptele Duhului
trimis să păzească
hotarele firii

Poate vrei să întinzi mâna
să prinzi îngerul
să-l vezi cum arată
și să-l întrebi ce știe
despre vremea
lui a fost odată
ca niciodată

Îți amintești de noaptea
când ai căzut din vis
credeai că ai aripi
să zbori
să nu se lovească de piatră
piciorul tău
căderea te ducea
spre un pelerinaj închipuit
unde intrai
numai după ce l-ai biruit
pe cel rău

Visează-te înger
ți s-a spus
e calea spre ziua aceea
în care soarele răsare
dar nu are apus
visează-te înger

și poartă-te
ca să ajungi
ca frunza din plop
în rostogolire
ca frunza ce scipește
în tremur
și tremură în scipire

Ieșirea din imperfect

Vine vremea
și acum este
când se usucă fructul
pe ram
când cuvântul
este secăt de lumină
când ai ieșit
din imperfect
și trăiești la perfectul compus
când Dumnezeu a plecat
din grădină
iar îngerul tău păzitor
a plecat
fără să-ți spună
unde s-a dus

Vine vremea când
nici eu
nu mai pot să te strig
când te simți singur
străin
și ți-e frig

Sensul literei

Suntem litere
în unul și același cuvânt
spațiile goale
croite anume
drumul spre tine
spre împărtășirea ființei
sensul literei
împărtășit în cuvânt
mă face să fiu
cel ce sunt

E-atâta căldură-n
cuvânt
câtă tandrețe
e-n adierea subțire
de vânt